

Phù Hiểu, Em Là Của Anh!

Chương 106 : Chương 106: Ngoại truyện 6 - Dạy con 2

vua con của nhà họ Đường: cô bé Đường Chấn Thiển thừa kế tất cả những ưu điểm về ngoại hình của ba mẹ, bé rất xinh, ai gặp cũng mến, lại dẻo miệng vô cùng, rất được lòng các cụ già, các cụ luôn miệng gọi bé là: “khúc ruột bé bỏng”, càng lớn bé càng ra dáng một Giả Bảo Ngọc phiên bản nữ. Ba Đường Học Chính của mấy nhóc luôn nghiêm khắc với hai con trai, song, với cô con gái mà anh đã phải dùng bao mưu mẹo mới nịnh được mẹ Phù Hiểu sinh thêm thì khác, rõ là: nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Mạc Vu Phi và vợ cũ của gã sinh được một đứa con gái trông giống mẹ Phù Hiểu của mấy nhóc như đúc, làm anh ghen chết đi được, rất muốn cướp con bé về nhà nuôi. Sao nhiệm sắc thể X của anh kém tầm thể không biết, mãi chẳng vào được trứng? Thế là anh giở trò, thế là anh chơi xấu, cuối cùng cũng nịnh được mẹ Phù Hiểu (khi đó đã quyết định thôi không đẻ nữa) để cố, ơn trời, cuối cùng cũng thành công!

Tuy con gái anh không giống vợ anh bằng Mạc Tiểu Tiểu nhưng anh cũng tạm vừa lòng, nhìn cô bé chào đời và lớn dần lên mỗi ngày mà anh như được thấy quá trình trưởng thành của mẹ Phù Hiểu mấy nhóc, anh thấy hạnh phúc lắm lắm. Lần đi công tác nước ngoài này, anh không thể đưa mẹ Phù Hiểu theo vì chị phải ở nhà chăm sóc hai đứa con trai, đành tạm đưa cô con gái nhỏ đi cùng cho đỡ nhớ. Mẹ Phù Hiểu khuyên chồng mãi chả được, đành chiều theo ý anh. Đến ba mẹ chồng chị cảm râm mãi rồi mà anh còn khăng khăng theo ý mình nữa là.

Chồng và con đi nước ngoài hai tháng, đầu ngày nào cũng chat webcam với hai cha con, mẹ Phù Hiểu vẫn không khỏi nhớ nhung da diết. Có đêm, chị choàng tỉnh giấc, vuốt ve chỗ nằm vắng chủ cạnh mình mà rầu rĩ, mãi chả ngủ lại được.

Máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay, mẹ Phù Hiểu nheo mắt lại quan sát, chị mỉm cười. Cửa mở ra, nhìn người chồng phong độ của chị bế cô con gái bé bỏng xinh xắn của hai người bước xuống mà tim chị không khỏi loạn nhịp.

Người ta hay nói: “cái dớp bảy năm,” nhưng theo chị đó là do họ lười

chăm chút cho tình yêu và hôn nhân thôi. Với tình yêu và hôn nhân, bạn càng coi trọng nó, càng phải chăm chút cho nó. Chị và ba Đường Học Chính của mấy nhóc hiểu được điều đó. Những năm qua, họ dắt tay nhau qua bao vui buồn, đến tận bây giờ, nhìn anh càng ngày càng phong độ, chị vẫn thấy tim mình đập rộn lên trong ngực y như lần đầu họ gặp nhau.

Ánh mắt của người đàn ông vừa xuống máy bay cũng đang khóa chặt lấy chị: hai tháng không gặp, cô ấy đẹp ra trông thấy...

“Mẹ!” Cô con gái nhỏ reo lên, cắt ngang dòng suy nghĩ mênh mang của ba mẹ. Ngắm bé gái chạy về phía mình, mẹ Phù Hiểu mỉm cười, dang rộng vòng tay, đón bé.

“Mẹ, con nhớ mẹ lắm, nhớ mẹ đến mức không buồn ăn kẹo que.” Nằm trong lòng mẹ, cô con gái nhỏ làm nũng.

“Thật không? Cho mẹ ngắm con gái mẹ cái nào, xem có bị gãy đi tí nào không?”

Bạn nhỏ Tiểu Thiển cười hì hì, lùi lại một bước cho mẹ ngắm.

“Ừm, con béo lên, công của ba con hả! Xem nào, cục cưng của ba mẹ đang mặc quần áo mới à?”

“Ba mua cho con đó, đẹp không mẹ?” Cô bé Đường Chấn Thiển như chú bướm nhỏ xinh tung tăng bay lượn.

“Đẹp lắm, cục cưng bé bỏng của ba mẹ xinh đẹp nhất.” Mẹ Phù Hiểu không kìm lòng được hôn lên má bé.

Một bóng người to lớn che nắng cho hai mẹ con, mẹ Phù Hiểu ngẩng lên, ngắm khuôn mặt tuấn tú đang cười rạng rỡ của ba Đường Học Chính, đôi môi chị cong lên một nụ cười hạnh phúc, chị đưa tay cho anh: “Anh đã về rồi.”

Ba Đường Học Chính nắm lấy tay chị, kéo chị đứng dậy: “Anh về rồi đây.” Giọng nói ấm êm của anh vang lên bên tai chị, chiếc hôn dịu dàng của anh dừng trên khuôn mặt chị.

“Thiếu phu nhân ạ.” Một giọng nữ lạ cắt ngang phút đoàn tụ của hai vợ chồng.

Mẹ Phù Hiểu nhìn sang thì thấy một cô gái xinh đẹp đứng đằng sau Đường Học Chính đang tươi cười với chị. Chị ngẫm nghĩ một lát, mới nhớ ra cô này là bảo mẫu mới của Đường Chấn Thiến: “Cô An phải không, thời gian rồi làm phiền cô quá.” Lúc cô ấy vừa xuống máy bay có... rừ quyến thế này không nhỉ?

“Là trách nhiệm của tôi mà.”

“Đứa Hấu Nhỏ rất thích cô An, bảo là muốn cô ấy ở chơi với con bé thêm, anh đồng ý.” Ba Đường Học Chính nói vắn tắt. Một mình chị phải chăm sóc ba đứa con nhỏ nên rất bận, rất ít có thời gian cho riêng anh.

“Ừ.” Mẹ Phù Hiểu gật đầu.

“Các con đâu em?”

“Các con còn chưa tan học, lát nữa mình cùng đi đón con anh nhé.”

“Ừ.”

“Đường tiên sinh, hai hôm nay hôm nào anh cũng công tác đến nửa đêm, anh có muốn nghỉ trước một lát không ạ?” Cô bảo mẫu họ An bế Đường Chấn Thiến lên, hỏi với vẻ quan tâm.

“Anh mệt à?”

“Không.”

Mẹ Phù Hiểu cẩn thận quan sát sắc mặt chồng rồi mới quay sang cô bảo mẫu họ An kia bảo: “Cô để Thiến Thiến xuống đi, con bé tự đi được.”

“Ừ chịu đâu, con muốn cô An bế con cơ.”

“Đường Chấn Thiến, con mà lười quá là sẽ biến thành con heo nhỏ đấy.”

“Con ứ biết, con muốn được bế cơ.”

Mẹ Phù Hiểu khẽ nhíu mày.

Đoàn người về nhà, Đường Chấn Thiển chạy vào nhà chào cụ, cô bé lon ton chạy đến, ghé vào tai ông cụ Đường (giờ tai cụ đã nghễnh ngãng lắm rồi) hét lớn: “Con chào cụ ạ!” Làm ông cụ Đường phấn khởi cười lớn.

“Cứ để con bé ở dưới này chơi, mình lên nhà thôi em.” Ba Đường Học Chính dắt mẹ Phù Hiểu đi vào thang máy. Thang máy này là năm đó khi sửa nhà lần thứ ba anh cho xây thêm.

Mẹ Phù Hiểu nghĩ chồng muốn tắm rửa thay quần áo, nên theo anh lên. Ai dè, cửa thang máy vừa đóng lại, anh đã đè chị áp lên bức tường bằng kính một chiều, nụ hôn nóng bỏng của anh hấp tấp đặt xuống môi chị.

Mẹ Phù Hiểu thoáng sửng sốt, nhưng nỗi nhớ chồng da diết cả trên tinh thần và thể xác khiến chị vô thức đón nhận anh, ôm cổ anh, quấn quýt anh.

“Biết anh về mà em còn mặc quần!” Ba Đường Học Chính khẽ hừ, không hài lòng tụt chiếc quần bằng vải mềm của vợ xuống.

... Dù đã làm vợ chồng nhiều năm, chị vẫn không khỏi e thẹn khi anh nói ra miệng những suy nghĩ xấu xa nọ. “Mình về phòng đã anh, rồi...”

“Ai đợi được lâu thế chứ!” Người đàn ông tụt quần chị xuống, xé quần xi líp của chị, một tay nhấc bổng chị lên, một tay nắm chiếc gậy nóng bỏng đang gào thét đòi được vỗ về của mình và cho nó tiến vào miền đất tuyệt diệu nọ.

“Ừm!” Chị đã hai tháng trời không làm chuyện đó, anh lại tiến vào gấp nên có hơi đau.

“Anh xin lỗi, anh không nhịn nổi nữa, lát nữa anh đến cứng sau nhé.” Đã hai tháng không chạm vào chị, anh nhịn được đến lúc về nhà đã là kỳ tích rồi, suốt đường đi, giày nào anh cũng muốn đè chị xuống sở sàng.

“Anh nhẹ chút nào...”

“Anh sẽ cố.” Dứt lời, anh áp môi mình lên đôi môi mỡ màng của chị, anh đã hoàn toàn mất khống chế, bắt đầu những luật động mạnh mẽ và cuồng dã.

Khi hai vợ chồng đi ra đã gần đến giờ cơm tối. Hai cậu con trai đã được đón về nhà, mẹ Phù Hiểu của mấy nhóc chợt nghĩ đến việc: cái thời điểm lẽ ra phải đi đón con chiều nay, chị lại nằm trên giường an ủi ông chồng mãi không thỏa mãn... chị không khỏi đỏ mặt.

Hai cậu con trai biết ba đã về – hai cậu nhóc cũng đã mấy tháng không được gặp ba rồi – thì không khỏi reo âm lên. Ba Đường Học Chính bế bổng hai nhóc lên, cười lớn.

Ông Đường Trí Quốc và bà Hàn Ngọc Tố biết con trai và cháu gái hôm nay về nên có tổ chức một bữa tiệc gia đình, cả gia đình vui vẻ ngồi vào bàn ăn.

Cậu bé Đường Chấn Đông và cậu bé Đường Chấn Nam tự giác đứng dậy đi rửa tay, cô bé Đường Chấn Thiên thì cứ ngồi ỳ tại chỗ, không buồn nhúc nhích.

“Dưa Hấu Nhỏ, sao con không đi rửa tay với các anh con?”

“Con rửa rồi ạ!”

“Rửa lúc nào?”

“Lúc về đến nhà ạ.”

“Con rửa lâu lắm rồi, bây giờ, tay con đang bẩn, ngoan, đi rửa tay đi có được không?”

Cô bé Đường Chấn Thiên bĩu môi: “Con ứ thích, cô An, con muốn ăn thịt viên.”

Cô bảo mẫu họ An ngồi cạnh đó vội gấp thịt viên cho bé.

“Cụ, ông nội và bà nội con đã ai ăn đâu, sao con lại ăn trước thế?” Trước kia con bé có tính xấu này đâu.

“Thì con đói mà.”

“Không sao, không sao, Dưa Hấu Nhỏ đói rồi, cứ để con bé ăn đi.” Bà Hàn Ngọc Tố nói.

“Không được, không được ăn trước người lớn, đi rửa tay ngay.” Chị không quá khắt khe với các con về lễ nghi khi dùng bữa, nhưng tối thiểu phải giữ được lễ phép cơ bản nhất.

“Con không đi!” Hai tháng được ba và cô bảo mẫu họ An nuông chiều, cô bé Đường Chấn Thiến đã nhiễm tính tiểu thư, giầy chân không chịu đi rửa tay.

“Thôi mà em, con bé thích thế thì cứ chiều con bé đi.” Ba Đường Học Chính cười nói.

Bình thường, hễ ba lên tiếng là mẹ sẽ nghe ba, cô bé Đường Chấn Thiến mừng húm, lè lưỡi với mẹ.

“Đường Học Chính, anh xem đi, anh cứ chiều cho lắm vào, xem con hư thế nào rồi này?”

Ba Đường Học Chính nổi giận vì con gái nhỏ tỏ thái độ không tôn trọng mẹ: “Đường Chấn Thiến, nghe lời mẹ.”

Cậu bé Phù Chấn Nam vào bàn trước anh trai, thấy ba mẹ có vẻ rất tức giận thì đưa tay kéo em gái đi rửa tay.

Nào ngờ cô bé Đường Chấn Thiến hất tay anh trai ra, khóc âm lên: “Con không muốn, con không muốn mà~~”

Thấy bé khóc, cụ và ông bà nội bé đều hốt, vội dỗ dành bé.

Cô bảo mẫu họ An nói: “Thiếu phu nhân, tiểu thư bé bỏng còn nhỏ, đừng làm khó cô bé.”

Nếu là trước kia, ba Đường Học Chính nhất định sẽ chiều ý bé, nhưng hành vi hỗn với mẹ Phù Hiểu của bé làm ba giận. Nghe cô bảo mẫu họ An nói vậy thì anh liếc xéo cô nàng, ánh mắt lạnh băng: “Làm khó con bé là sao? Hai anh của con bé đều thế cả.”

Mẹ Phù Hiểu nhú mày, liếc cô con gái đang khóc quấy âm ỉ, khẽ trách ba Đường Học Chính của các bé: “Biết thế em đã không cho anh mang con theo, anh chiều con quá, con hư rồi đó.”

Ba Đường Học Chính cười nịnh nọt: “Thì ai cũng bảo con gái là phải chiều mà. Mình đâu thể dạy con gái như dạy con trai được em.”

“Người cha ngốc nghếch!” Mẹ Phù Hiểu hét yêu chồng một cái. Ba Đường Học Chính của mấy nhóc rất biết cách dạy dỗ hai cậu con trai, nhưng anh lại quá chiều cô con gái duy nhất của anh chị: “Để con bé cho em dạy, anh không được tham gia.”

“Em toàn nói chuyện dạy con thôi à, không có chuyện gì quan trọng hơn sao?” Ba Đường Học Chính gheo vợ. “Con gái đỏng đảnh chút có sao đâu, anh là anh rất thích nhìn em làm nũng.”

Giọng anh không lớn nhưng mẹ Phù Hiểu vẫn sợ người khác nghe được, chị dịu giọng: “Anh đứng gần chút đi nào. Chuyện đấy khác, chuyện này khác, Dưa Hấu Nhỏ mà cứ thế này mãi sẽ thành kiêu căng hợm hĩnh đó.”

“Thế thì sao nào, có anh ở đây, con bé kiêu căng chút xíu thì có sao.”

“Đúng đó: ba nó là Lý Cương, ba ta là Đường Học Chính!” Mẹ Phù Hiểu bực mình.

“Hì hì, được rồi, em muốn sao cũng được, nhưng đừng nghiêm khắc qua, vừa vừa phai phải thôi.” Bà lớn phát uy, ba Đường Học Chính chỉ có thể bênh con gái rượt thêm một câu.

Còn cô bé Đường Chấn Thiến, thấy ba mẹ bàn bạc chán vẫn bắt mình đi rửa tay thì bé tủi thân lắm, từ khóc giả vờ thành khóc thật luôn.

“Đường Chấn Thiến, sau khi khóc xong, phiền con vào WC rửa tay rồi

quay vào đây ngồi tiếp.” Mẹ Phù Hiểu nói.

Nói đi nói lại vẫn phải nghe lời mẹ, cô bé Đường Chấn Thiến gào âm lên.

Bà Hàn Ngọc Tố xót cháu, “Thôi mà, con bé còn nhỏ, chờ con bé lớn thêm lại bảo ban dần.”

“Mẹ, Phù Hiểu đang dạy con, mẹ đừng can thiệp.” Ba Đường Học Chính nói.

Lời này làm công chúa nhỏ nổi quạu, ba luôn thương bé nhất, thế mà hôm nay ba lại đứng về phe mẹ, còn ngăn bà nội bênh bé. Bé dỗi, bé ném đồ linh tinh: “Con ghét mẹ nhất, con ghét ba nhất!” Bé khóc âm lên.

Ba Đường Học Chính luôn rất nghiêm khắc với hai anh em Đông và Nam nên hai cậu nhóc chẳng bao giờ khóc quấy âm ỉ như cô em gái nhỏ lúc này. Hai cậu nhóc cũng rất khôn, chỉ ngồi ngoan, không tham gia vào câu chuyện. Song, hai cậu nhóc chợt phát hiện, tiếng nói của người mẹ luôn rất hiền từ của họ dường như rất có trọng lượng nha.

LINK Truyện:

Phù Hiểu, Em Là Cửa Anh! <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/phu-hieu-em-la-cua-anh-3766802.html>

LINK Chương này:

Chương 106: Ngoại truyện 6 – Dạy con 2 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/phu-hieu-em-la-cua-anh-3766802/chuong-106.html>